

ZALUTALI

Nikad ga više nisam videla, samo tad smo se, taj jedan jedini put, zajedno vozili do poslednje stanice grobljanskog autobusa. Išli smo ka mestu od kog će se naše sudbine razdvojiti, ali ja to još nisam znala. Radovala sam se susretu, bez obzira na sve.

Autobus je kasnio ili je čak sasvim izostao, a pošto se samo njime moglo na Orlovaču, nije bilo druge nego da čekamo dok napravi krug. Zato smo Nebojša i ja više od sata cvokotali na stanici, dve usamljene budale pod udarcima vetra; oči su nam suzile, uši bridele, ali nije bilo govora da se poduhvat odloži za priyatniji dan.

Znali smo da nama takav neće osvanuti, pa smo hitali ka odredištu, iako će nas onaj kom smo pošli svejedno sačekati.

Smrzavanje na stanici i nije bilo tako strašno, bar dok nije zapadao sitan, igličasti sneg. Moja glava, čista i lepo uvijena kosa, novi šal – sve je propalo, rastočilo se. Osećala sam kako mi se „nevidljiva“ šminka sliva niz obraze i očajavala. Ipak, to još nije bio najteži deo našeg putovanja.

U autobusu sam postala svesna Nebojšinog ćutanja.

Osim nas dvoje, u vozilo je ušla nekolicina mladića u radničkim odelima, horma Cigančica, jedan sredovečni tip i baba pod maramom, koja je izgledala kao zla sreća. Svi ti ljudi su se zbili na ledenim sedištima, zabadali su ruke duboko u džepove, a brade u okovratnike jakni i kaputa. Iz nozdrva im je izlazila para, a iz usta – apsolutno ništa.

Brzo sam primetila da samo ja govorim, zapitkujem i sama odgovaram na pitanja. Nebojša ni ranije nije bio razgovoran, kao ćutljivog sam ga poznavala sa mnogih okupljanja, žurki i zajedničkih izlazaka. To mi uopšte nije smetalo, naprotiv.

Čak i sad sam mu jednim delom duše zahvaljivala što ne trtlja reda radi ili iz nesigurnosti kao ja. Nisam želela da mi se žali na ružno vreme niti da priča o ispitima. A opet, drugi deo duše mu je zamerao što sama razbijam tišinu u grobljanskom autobusu.

Tokom vožnje sam veoma živo osetila svu pustoš samoće.

Gledala sam njegove kose oči, kosu pobelelu od pahulja i to tako poznato, dobroćudno lice, koje mi se na snegu činilo još izražajnije. Znala sam da to nije i da nikad neće postati moje, to čudo

plemenitosti, pameti i svakog blaga, čak i lepote. Ja ću se sutra ili već danas zatvoriti u svoj privatni pakao. Biću daleko od sve radosti i topline, baš kao što je moj mrtvi bivši momak, a Nebojšin drug iz detinjstva, koji leži tamo, na Orlovači, pod smrznutom zemljom i nanosima snega.

Sedam kilometara u grobljanskom autobusu razvukoše se do nepodnošljivosti. Ipak, izdržali smo nekako i Nebojša mi na kraju pruži ruku (da se ne okliznem pri izlasku iz autobusa), a ja je prihvatih kao da smo sa rukom u ruci obišli svet.

Na ulazu u groblje kupila sam buket neprirodno žutih i crvenih cvetova, čak i sveću, iako sam paljenje sveća smatrala za praznoverje i nisam bila sigurna šta ću učiniti sa njom. Nebojša uze da nosi moj buket, ali sam nije kupio ništa.

„Spustićemo se do parcele 27a, tražimo grob broj 257“, rekao je.

„Je li to daleko?“

„Pa, onako. Ima da se ide.“

Tad sam prvi put došla na Orlovaču, nisam znala da je groblje tako veliko. Ni posle petnaest minuta hoda među spomenicima,

belim humkama i zaleđenim betonskim pravougaonicima, koji su, pretpostavljam, ukazivali na „slobodna“ mesta, nismo se približili dvadesetsedmoj parceli. Negde kod dvanaeste obuzelo me je nezdravo veselje.

„Gledaj onaj kamen!“, pokazah spomenik na kom je starinskom ćirilicom bilo nacifrano ime pokojnice. „Ono *K* izgleda kao *N*, rekao bi čovek da piše *Nosara*!“

Nebojša se nije ni osmehnuo. Nije me pogledao.

„Ja sam hteo odmah da te zovem...već posle one noći. Nisu mi dali. A mislio sam da na sahranu pođemo zajedno.“

„Ko ti nije dao?“

„Pa tamo, u bolnici. Ne dozvoljavaju da se unese mobilni telefon.“

„Kakvoj bolnici?“ prošaputala sam.

„Ludnici. Pre dve nedelje su me pustili...Uslovno.“

Na usnama mu je zaigrao jedva vidljiv smešak.

„Ma, kakvoj ludnici, zašto uslovno?“, zakukala sam.

„Lud sam. Sanjam blato, grebu me crni nokti, ha, ha!“, sad se već smejaao na sav glas. „Nije to, naravno. Za blato i nokte sam čuo tamo,

od mučenika koji je bio sa mnom u sobi. Zvuči šašavo, zar ne? Ja ništa ne sanjam, sada od lekova, a pre se nisam usuđivao da zaspim dok ne proverim da li su sve slavine zatvorene. U celoj zgradi. Nekoliko puta. Dodijao sam komšijama, pa su me prijavili. Jedan još tvrdi da mu se zbog mene pokvarila mašina za veš.“

„Pa šta ako si gledao slavine, zar je to ludilo?“

„Pratio sam i registarske tablice. Sve dok nisam našao nju : BG 257 MN“

Tupo sam ga gledala, pa mi je objasnio:

„BG su njegovi, a MN moji inicijali. Između njih je grob.“

„Pobogu!“

„Pa, rekoh ti da sam lud, mada to, naravno, ne znači da nisam i kriv.“

„E, znači! Gavriilo i ja smo davno raskinuli, a nismo se bogzna voleli. Možda na početku malo, još u školi...“

„Ne razumeš! Vi, devojke, nemate pojma šta je izdaja. Ti i ja zajedno – to je izdaja. A on nas je video baš te noći kad je, kad je...“

„Kad se napio kao stoka i umislio da umesto auta vozi brod?!“

Upravo tad se pred nama ukaza oznaka za parcelu 27b.

„Blizu smo!“, obradovao se.

„Ne vidim 27a.“

„Ni ja, ali ako postoji 27b, mora postojati i 27a! Znaš li da su mi savetovali da sa tobom odem na njegov grob? Tek tako ću se, rekli su, osloboditi broja 257. A ja sam, vidiš, to odavno znao. I hteo sam da te pozovem, ali mi nisu dali, nisam imao telefon...”

Dugo smo tragali za parcelom 27a. Išli smo na sve četiri strane sveta, vraćali se i kružili, uzalud. U lutanju smo se i razdvojili – ispa-
lo je zauvek.

Gusti sneg mi nije dao da vidim prst pred okom, a kamoli ludog Nebojšu kako traga za grobom broj 257. I sama sam se gotovo izgubila, jedva sam pronašla stazu koja vodi do kapele i do autobuske stanice. U povratku sam zapazila neki šareniš, nešto jarko žuto i crveno na snegu. Zagledala sam se i gotovo udarila glavom u tablu sa oznakom 27a. Nečija ruka spustila je moj zlosrećni buket na jednu od humki. Prišla sam i uverila se da je to humka nad grobom broj 257.